

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/29/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200227
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:8011200227.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: JUDr. O. O. ml., bytom J., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., Dončova 1451/21, Ružomberok, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava, zastúpeného JUDr. Lýdiou Farbakyovou, advokátkou, so sídlom Svätoplukova 12, Prešov, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/297-9/1435/14/KUB zo dňa 22. februára 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/14/2011-72 zo dňa 20. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/14/2011-72 zo dňa 20. apríla 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola z dôvodu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/297-9/1435/14/KUB zo dňa 22.2.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského pamiatkového úradu Prešov č. PO-10/0406-22/9986/Zj zo dňa 14.12.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Prešov.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo rozhodnutia a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správneho orgánu, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu podľa § 42 ods. 1 písm. f) zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu, ktorého sa dopustil tým, že realizoval stavbu „B.“ v

rozpore so záväznými stanoviskami Krajského pamiatkového úradu Prešov a žalovaného, za čo mu podľa § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 42 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z.z. uložil pokutu vo výške 10 000 Eur.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj jeho právnym posúdením, tak ako ho vykonali správne orgány. Osobitne poukázal na rozhodnutie žalovaného, v ktorom sa žalovaný veľmi podrobne a precízne zaoberal každou odvolacou námietkou žalobcu, pričom odvolacie námietky boli takmer totožné s námietkami uvedenými v žalobe.

Aj podľa krajského súdu boli námietky uvedené v žalobe nedôvodné a uviedol k nim:

- postup správnych orgánov bol v súlade so Správnym poriadkom, na ktorý odkazuje § 44 ods. 4 zákona o ochrane pamiatkového fondu.

- v súlade s § 18 ods. 1 Správneho poriadku bolo žalobcovi oznámené začatie správneho - priestupkového konania (oznámenie zo dňa 23.9.2009, č. PO-09/2452-03/8116/Zj), v ktorom bol upovedomený čo bolo pri výkone štátneho dohľadu zistené, akého priestupku sa dopustil, bolo nariadené ústne pojednávanie (14.10.2009), žalobca bol riadne poučený podľa § 33 Správneho poriadku.

- správny orgán akceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania, vytýčil nový termín pojednávania (na deň 22.10.2009), o priebehu ktorého spísal zápisnicu (§ 22 Správneho poriadku). Na pojednávaní bol žalobca oboznámený čo je predmetom konania, pre podozrenie z akého priestupku je vedené konanie, na základe akých zistení a porušení, opätovne bol poučený o svojich procesných právach, čo potvrdil podpisom v zápisnici (zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 22.10.2009, č. PO-09/2452-04/8793/Zj).

- na ústnom pojednávaní žalobca uviedol, že sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu vyjadri písomne v lehote 10 dní. Na žiadosť žalobcu správny orgán akceptoval poskytnutie ďalšej lehoty na vyjadrenie, ktoré bolo doručené dňa 20.11.2009. Krajský súd preto označil ako nedôvodnú námietku, že rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, že žalobca nebol oboznámený s tým, aký skutok sa mu kladie za vinu, že boli porušené jeho procesné práva ako účastníka konania, že nebolo vykonané ústne pojednávanie, pričom na veci nič nemení, že skoršie rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, pretože ďalšie konanie tvorilo jeden celok so skorším konaním.

- v ďalšom konaní, riadiac sa záväzným právnym názorom odvolacieho orgánu, sa prvostupňový správny orgán zamerlal na zistenie a preukázanie doby spáchania priestupku, pri hodnotení dôkazov vychádzal zo správnej úvahy v súlade s § 32 Správneho poriadku.

- kompetencia správnych orgánov vykonávať štátny dohľad nad zabezpečením ochrany pamiatkového fondu aj s pomocou technických prostriedkov (v tomto prípade fotografií) vyplýva z ustanovenia § 12 ods. 1 písm. d) zákona o ochrane pamiatkového fondu, preto aj v tomto smere označil krajský súd námietky žalobcu za nedôvodné.

- krajský súd ďalej uvádza, že žalovaný správny orgán sa vysporiadal aj s námietkou zaujatosti voči zamestnancom Krajského pamiatkového úradu Prešov rozhodnutím zo dňa 2.11.2010, č. PÚ-10/574-5/6253/53/KUB,LECH tak, že námietku zaujatosti zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.11.2010. Keďže proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti nie je podľa § 12 ods. 2 Správneho poriadku prípustné odvolanie, neboli porušené žiadne procesné práva žalobcu, ak po právoplatnosti tohto rozhodnutia pokračoval prvostupňový správny orgán v konaní a takýmto konaním zákon neporušil.

- ako nedôvodnú označil krajský súd aj námietku, že si správne orgány bez pochyb nezrejmiли aký subjekt sa mal skutku dopustiť - či fyzická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ. Vychádzajúc z účelu zákona (§ 1 ods. 2 v spojení s § 28 ods. 2 zákona o ochrane pamiatkového fondu) je nepochybné, že

práva a povinnosti na úseku ochrany pamiatkového fondu sa týkajú vlastníka nehnuteľnosti, t. j. JUDr. O. O. ml., J., čo vyplýva z údajov katastra nehnuteľností - LV č. XXXX kat. úz. I., ale aj z korešpondencie medzi správnymi orgánmi a žalobcom, ktorý žiadal o vydanie záväzných stanovísk ako fyzická osoba a nie ako fyzická osoba - podnikateľ a záväzné stanoviská (zo dňa 25.3.2008, 8.7.2008, 16.12.2008) určovali podmienky pri realizácii stavby „B.“ fyzickej osobe, ktorá bola povinná ich dodržiavať.

- žalobca ako vlastníak nehnuteľností, podľa názoru krajského súdu, realizoval stavbu prostredníctvom obchodnej spoločnosti PROXSTAV plus, s.r.o. v rozpore so záväznými stanoviskami, dopustil sa preto priestupku podľa § 42 ods. 1 písm f) zákona o ochrane pamiatkového fondu a správny orgán nepochybil, ak mu za tento priestupok, založený na objektívnej zodpovednosti, jasne a nezameniteľným spôsobom vymedzený, uložil pokutu.

- krajský súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že nebolo skúmané a preukázané, že došlo zákonným spôsobom k vyhláseniu Pamiatkovej rezervácie Mesta Bardejov, čo priamo súvisí s otázkou porušenia povinnosti podľa zákona o ochrane pamiatkového fondu a kompetenciami správnych orgánov. Z predchádzajúcej aj teraz platnej právnej úpravy vyplýva, že kultúrne pamiatky a národné kultúrne pamiatky sú zapísané v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky. Pamiatková rezervácia Bardejov je zapísaná v tomto zozname, v registri pamiatkových rezervácií pod poradovým číslom 2, s dátumom vyhlásenia 11.6.1950. Bez ohľadu na námietky žalobcu, že dňa 11.6.1950 nemohla byť vyhlásená, a že o takejto skutočnosti správne orgány nepredložili žiaden relevantný doklad, krajský úrad uviedol, že pamiatkovou rezerváciou bol Bardejov minimálne podľa predchádzajúcich právnych predpisov, t.j. podľa zákona č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti, účinného do 1.4.2002, následne zrušeného zákonom č. 49/2002 Z.z. v spojení s Nariadením vlády č. 596/2001 Z.z.. Kultúrne pamiatky a národné kultúrne pamiatky zapísané v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za národné kultúrne pamiatky aj podľa zákona o ochrane pamiatkového fondu. Správne orgány preto, podľa názoru krajského súdu, neprekročili svoje kompetencie, ak konali podľa uvedeného zákona.

- taktiež má krajský súd za to, že stavba bola realizovaná po 1.6.2009 a nezákonný zásah trvá doposiaľ, správne preto postupovali správne orgány, ak rozhodovali podľa zákona o ochrane pamiatkového fondu, účinného od 1.6.2009.

- aj napriek určitým výhradám týkajúcim sa formy rozhodnutia, krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou o nezrozumiteľnosti a nepresnosti výroku rozhodnutia žalovaného. Z obsahu výroku aj odôvodnenia rozhodnutia nepochybne vyplýva o čom a ako rozhodoval žalovaný ako odvolací orgán, kto je osobou uznanou vinnou zo spáchania priestupku, v rozhodnutí sa žalovaný vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu. Aj keď krajský súd poukazuje na to, že forma rozhodnutia a formulácia výroku „v ostatnom rozsahu zostáva výrok rozhodnutia nezmenený“ striktne nezodpovedá zneniu zákona, tieto vady sami o sebe podľa neho nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal zrušenie rozhodnutia Pamiatkového úradu Slovenskej republiky, č. PÚ-11/297-9/1435/14/KUB zo dňa 22.2.2011 a tiež rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu Prešov, č. PO-10/0406-22/9986/Zj zo dňa 14.12.2010, a vrátenie veci na ďalšie konanie žalovanému správnu orgánu. Taktiež žiadal náhradu trov konania.

Žalobca v odvolaní uvádza, že odvolaním napádané rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je vecne správne.

Podľa jeho názoru sa súd nevysporiadal s námietkami, ktoré boli uplatnené voči napádanému správnu orgánu rozhodnutiu a tým porušil právo účastníka konania, vyplývajúce z Ústavy SR, na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné

otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ďalej žalobca tvrdí, že pre záver o tom, že v danej veci konal ako fyzická osoba - nepodnikateľ nie sú v správnom spise prítomné žiadne dôkazy. Naopak to, že konal ako fyzická osoba - podnikateľ, podľa neho potvrdzuje nielen dodatočné stavebné povolenie Mesta Bardejov, č. ŽP 2009/00875 zo dňa 22.1.2009, v ktorom je žalobca - stavebník identifikovaný identifikačným číslom, ale aj vlastné vyjadrenia žalobcu prítomné v odvolaniach a v doplnení odvolania, osobitne aj predložená zmluva o dielo a územné rozhodnutie. V otázke totožnosti subjektu žalobca navrhoval vypočítať svedka O. S., štatutárneho zástupcu spoločnosti, čomu nebolo vyhovené. Navyše poukazuje na to, že stavba je určená k podnikateľským účelom a náklady na ňu žalobca ako podnikateľ riadne účtuje ako aj na korešpondenciu s pamiatkovým úradom, kde je žalobca označený miestom svojho podnikania (zo dňa 21.9.2009, 23.3.2009, 5.1.2009, 16.12.2008, 5.12.2008, 29.10.2008, 10.10. 2008, 4.6.2008, 9.5.2008).

Žalobca považoval za nutné ďalej poukázať na to, že správny orgán v danej veci v podstate rozhodol na základe fotografií, ktoré boli zhotovené nezákonným spôsobom a teda nemôžu mať silu dôkazu. Pracovníčka, ktorá ich mala zhotoviť podľa neho nedisponovala písomným poverením na vykonanie štátneho dohľadu, ktoré je v zmysle § 12 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane pamiatkového fondu nevyhnutným predpokladom na jeho vykonanie a o takomto úkone nevykonala zákonom predpísaný záznam do stavebného denníka.

V ďalšom bode odvolania žalobca zastáva názor, že výrok rozhodnutia nespĺňa požiadavku určitosti, nezameniteľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia, ktoré vyplývajú z § 47 ods. 2 Správneho poriadku z dôvodu neuvedenia, akým konaním malo dôjsť k porušeniu daných povinností, ktoré konkrétne povinnosti mali byť porušené, ako mal priestupca - žalobca naplniť jednotlivé stránky skutkovej podstaty prejednávaneho priestupku, ako konajúci orgán dospel k záveru, že priestupok sa stal, v čom má prejednávané konanie porušovať alebo ohrozovať záujem spoločnosti, ani to, ako malo dôjsť zo strany obvineného k naplneniu objektívnej stránky priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane pamiatkového fondu.

Žalobca trvá na názore, že v danej veci nebolo preukázané, že pozemok, na ktorom sa realizovala posudzovaná stavba, sa nenachádza v pamiatkovom území alebo ochrannom pásme. Nariadenie zo dňa 11.6.1950, ktoré by vyhlasovalo Pamiatkovú rezerváciu Bardejov, žiadal v rámci dokazovania zabezpečiť a založiť do spisu, podľa jeho názoru nebolo vydané a preto Mesto Bardejov za pamiatkovú rezerváciu nemožno považovať.

Namietané súdne rozhodnutie podľa žalobcu neuvádza, ako súd dospel k záveru o tom, že priestupok bol spáchaný práve žalobcom, keď zo zmluvy o vykonaní stavebného diela ako aj preberacieho protokolu stavby je zrejmé, že žalobca osobne stavebné práce nevykonával, ale realizovala ich obchodná spoločnosť PROXSTAV plus, s.r.o.. Žiadny z vykonaných dôkazov vraj neusvedčuje žalobcu z vykonania čo i len jedného z úkonov, ktoré považuje žalovaný za tie, ktoré odporujú záväzným stanoviskám.

Pokiaľ ide o čas spáchania skutku, žalobca v odvolaní uvádza, že súd nereagoval na výhrady namietajúce nesprávne použitie právnej normy na daný prípad. Súd sa podľa neho nevysporiadal, rovnako ako predtým správne orgány, s vyjadrením žalobcu a tiež zápisom o odovzdaní stavby, z ktorého je viac než zrejmé, že stavba bola ukončená pred 1.6.2009. To znamená, že v danom prípade mal byť aplikovaný zákon o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 31.5.2009 (teda v znení zákona č. 479/2005 Z.z.), zákon č. 208/2009 Z.z. nemal byť pri hodnotení danej veci a pri skúmaní, či došlo k spáchaniu priestupku aplikovaný. Z namietaných správnych rozhodnutí podľa názoru žalobcu vyplýva, že uplatnený bol, čo svedčí o retroaktívnom uplatňovaní právnej normy.

Súd, podľa žalobcu, nereagoval ani na námietky poukazujúce na nepreskúmateľnosť výroku o uložení sankcie a na rozpor tejto časti správnych rozhodnutí s imperatívom súdnej praxe vymedzeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28.8.2001 sp.zn. 7Sž 23-26/01. Ak by totiž správny orgán správne

zistil skutkový stav veci a na vec by uplatňoval správnu právnu normu, teda zákon č.49/2002 Z.z. účinný do 31.5.2009, potom by musel dospieť k záveru, že podľa uvedenej právnej normy bolo možné za priestupok podľa § 42 ods. 1 uložiť pokutu maximálne vo výške 100 000,-Sk (3.319,39 Eur).

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu opäť rozsiahlym spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu. Poukazuje na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani dôvody, pre ktoré by mal byť rozsudok Krajského súdu v Prešove nesprávny a v rozpore so zákonom. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu. Podľa § 219 ods. 2 odvolací súd len doplní dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že stavebné práce (porušujúce zákon) boli preukázateľne vykonané v časovom intervale medzi dvoma štátnymi dohlľadmi, a to od 24.07.2009 do 21.08.2009 a boli zistené práve výkonom štátneho dohľadu, ktorého zisteniam a záverom nie je dôvod neveriť.

V súlade s ustanovením § 11 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane pamiatkového fondu vykonáva krajský pamiatkový úrad štátny dohľad nad stavom, využívaním a zabezpečovaním ochrany pamiatkového fondu a archeologických nálezísk. Na základe uvedeného vykonala zamestnankyňa Krajského pamiatkového úradu Prešov dňa 24.07.2009 štátny dohľad v Pamiatkovej rezervácii Bardejov, pri ktorom bolo zistené, že na B. prebiehajú stavebné práce čo zaznamenala v zázname z výkonu štátneho dohľadu č. PO-09/389-101/6338/Li zo dňa 24.07.2009 a fotograficky zdokumentovala. Miestne zisťovanie je súčasťou zistenia skutkového stavu veci v správnom konaní a jeho fotografická dokumentácia nie je v rozpore so zákonom o správnom konaní. Následne na základe poverenia riaditeľky Krajského pamiatkového úradu Prešov zo dňa 20.08.2009, bol v súlade s ustanovením § 32 ods. 13 v nadväznosti na § 11 ods. 2 písm. a) pamiatkového zákona dňa 21.08.2009 zamestnankyňou Krajského pamiatkového úradu Prešov uskutočnený štátny dohľad v priebehu úpravy nehnuteľnosti na B. Pri výkone tohto dohľadu boli na stavbe zistené podstatné odchýlky od projektovej dokumentácie, ktorú Krajský pamiatkový úrad Prešov odsúhlasil. Z výkonu štátneho dohľadu bol napísaný záznam č. PO-09/2452-01/7232/Li zo dňa 21.08.2009, bola vyhotovená fotodokumentácia zisteného stavu a do stavebného denníka boli zapísané odchýlky od schválenej projektovej dokumentácie. Stavebné práce boli realizované v rozpore so záväznými stanoviskami Krajského pamiatkového úradu Prešov v období medzi dvoma štátnymi dohlľadmi (24.7.2009 - 21.8.2009). Je zrejmé, že v tomto období už bol účinný zákon č. 208/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu a preto krajský pamiatkový úrad nepochybil, keď na priestupok žalobcu spáchaný na úseku ochrany pamiatkového fondu aplikoval ustanovenia Zákona o ochrane pamiatkového fondu v znení zákona č. 208/2009 Z.z. a preto vecne správne rozhodol aj o výške uloženej sankcie. V zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 zákona 208/2009 Z.z. „za priestupok podľa ods. 1 môže krajský pamiatkový úrad uložiť pokutu až do výšky 200 000 Eur. Krajský pamiatkový úrad pokutu zvýši až na dvojnásobok, ak ide o kultúrnu pamiatku, pamiatkové územie, ochranné pásmo alebo archeologické nálezisko zapísané do Zoznamu

svetového dedičstva.“ Mesto Bardejov bolo dňa 30.11.2000 zapísané aj do zoznamu Svetového kultúrneho a prírodného dedičstva UNESCO. Odvolací sú poznamenáva, že výška uloženej sankcie je na dolnej hranici možného rozpätia (1 - 200 000 Eur) sankcie a bola dostatočne odôvodnená.

Žalobca v žalobe adresovanej Krajskému súdu v Prešove a taktiež v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/14/2011-72 namietal, že za daný skutok, ktorý správny orgán klasifikoval ako priestupok podľa § 42 ods. 1 písm. f/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov, nemal byť postihovaný ako fyzická osoba, ale ako fyzická osoba podnikateľ a že správne orgány si bez pochyb neozrejmili, aký subjekt sa mal skutku dopustiť.

Krajský pamiatkový úrad vo svojom rozhodnutí uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že daný skutok spáchala fyzická osoba a nie fyzická osoba - podnikateľ. Podľa odôvodnenia rozhodnutia žiadateľom o vydanie záväzného stanoviska k zámeru úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území (výstavby objektov na parcelách č. 910/3 a 909) a ostatných záväzných stanovísk k projektovým dokumentáciám bol vždy ich vlastník a nájomca JUDr. O. O., ml., nar. XX.XX.XXXX bytom J. - fyzická osoba. Taktiež v niektorých listoch JUDr. O. síce uvádza adresu doručenia „X.“, ale neuvádza svoje identifikačné číslo, ktoré by ho charakterizovalo ako podnikateľa. Všetkými záväznými stanoviskami boli uložené povinnosti fyzickej osobe - JUDr. O. O., ml., nar. XX.XX.XXXX bytom J., ktorý bol povinný pri realizácii týchto stavieb postupovať v súlade s vydanými záväznými stanoviskami a ich nedodržaním sa dopustil priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu. V rozhodnutí tiež KPÚ Prešov poukázal na skutočnosť, že nie je zjavné, ako mohlo Mesto Bardejov vydať dodatočné stavebné povolenie pre JUDr. O. O., IČO 35370556 ako stavebníka, keď bolo viazané uzatvorenými zmluvami s JUDr. O. ako fyzickou osobou. Táto skutočnosť však pre konanie o priestupku nebola relevantná.

Odvolací súd odkazuje na dôvody rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktorý pri posudzovaní tejto námietky žalobcu vychádzal z účelu § 1 ods. 2 v spojení s § 28 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov. Na základe tohto je nepochybné, že práva a povinnosti na úseku pamiatkového fondu sa týkajú vlastníka nehnuteľnosti - JUDr. O., ml., J. (LV č. XXXX, kat. úz. I.). Skutočnosť, že správny orgán správne posúdil situáciu, vyplýva aj z korešpondencie medzi správnymi orgánmi a žalobcom, ktorý o vydanie záväzných stanovísk žiadal nie ako fyzická osoba - podnikateľ, ale ako fyzická osoba.

Vyššie uvedené závery potvrdzuje aj dikcia ustanovenia § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, krajský pamiatkový úrad začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníčkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil.“ Z toho jasne vyplýva, že uvedené povinnosti má vlastník nehnuteľnosti, ktorým je v tomto prípade nie fyzická osoba - podnikateľ JUDr. O. O., ml., IČO 35370556, X., ale JUDr. O. O., ml., J. - fyzická osoba.

Žalobca v podanej žalobe okrem iného uviedol, že záver KPÚ Prešov o spáchaní priestupku je nesprávny aj z dôvodu, že mesto Bardejov nie je v zmysle dnes platného zákona pamiatkovou rezerváciou, čo vylučuje akúkoľvek kompetenciu pamiatkového úradu vo vzťahu k stavbe domov č. 32 a 33 na Radničnom námestí v Bardejove, nakoľko uvedené domy nie sú kultúrnou pamiatkou a nenachádzajú sa v pamiatkovom území vyhlásenom zákonným spôsobom. Avšak vláda Československej republiky na základe návrhu Povereníctva kultúry SR dňa 11.07.1950 schválila uznesením č. 303.438/1950 zriadenie Pamiatkovej rezervácie Bardejov. V nadväznosti na to vláda Slovenskej republiky v Nariadení vlády Slovenskej republiky č. 596/2001 z 13.12.2001 o Pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota, podľa § 5 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti nariadila vymedzenie hraníc Pamiatkovej rezervácie Bardejov. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť 01.01.2002. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nariadenie 596/2001 zaniklo súčasne so zrušením zákona 27/1987 Zb., konkrétne zákonom č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu, treba poukázať na to, že zákon o ochrane pamiatkového fondu vo svojich prechodných ustanoveniach rieši aj tieto prípady a v § 45 ods. 2 stanovuje, že

„pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma chránené podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma podľa tohto zákona.“ Orgány štátnej správy na úseku ochrany pamiatkového fondu sú ním viazané. Navyše, Pamiatková rezervácia Bardejov je zapísaná v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod č. 2, z čoho možno vyvodiť, že mesto Bardejov ešte stále je pamiatkovou rezerváciou.

Podľa § 250k ods. 1 OSP a contr. žalobcovi vzhľadom na výsledok odvolacieho konania neprináleží náhrada trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.